

al acestei picturi în spațiul evocat, îmi confirmă părerea.

Piesa a fost tradusă și regizată de Mara Pașici-Manolescu. Cu prea mare seriozitate, însă. Ne dăm seama destul de repede de pretext, suntem dispuși să acceptăm jocul, așteptăm punctul de interes care să ne facă părtași, complici la idee, dar el ne scapă, ne scapă mult timp datorită unei... cum să zic? unei prea realiste redări a derutei, prea intense trăiri ale unor stări care sunt literalmente teatrale și ar fi cerut un joc de-a „ne facem că nu jucăm”. Prea angajați în drama personajelor Tania Filip (*Directoarea*) și Cristian Șofron (*Ștefan Năsoi*), cam îngroșat Valentin Teodosiu (*Specialistul*), în contururi elocvente Ion Haiduc și Ruxandra Sireteanu (tripla pereche de gemeni), Anda Caropol (*Nașa Savka*). Doarme expresiv Ion Siminie

(*Nașul Sava*), cade cu efect de pe stâlp Claudiu Romilă (*Electricianul*). Tonul just, de teatralitate complice, cu subtexte și tâlcuri grave în comentariile adresate nouă de-a lungul reprezentației, câte un surâs stingher și o privire adâncă, măsurat în accente și haz reținut, l-a avut Ștefan Sileanu (*Actorul Alb*). Implicat și nu prea. Cam asta era cheia. Iar în liniile asimetrice ale decorului (Lia Dogaru) se întrevede ceva din naivitatea plasticii evocate.

Teatrul „Nottara” – Larry Thompson, tragedia unei tinereți sau Show must go on de Dušan Kovačević. Traducerea și regia: Mara Pașici-Manolescu. Scenografia: Lia Dogaru. Muzica: Nicu Alifantis. Cu: Ștefan Sileanu, Tania Filip, Cristian Șofron, Ion Haiduc, Ruxandra Sireteanu, Anda Caropol, Ion Siminie, Valentin Teodosiu, Claudiu Romilă. Data premierei: 22 aprilie 2001.

Cronicar în sala minunilor?

O căsuță-jucărie, un bătrân în carne și oase ce cară ditai contrabasul. Un altul se miră: „ce faci cu vioara aia?”. Sunt doi prieteni, *Rodolfo* și *Bernardo*, interpretați cu haz de Daniel Stanciu și Cristian Miteșcu. Cel cu contrabasul spune că se duce la târg să-l vândă, pentru că vremurile când cântau și se veseleau au trecut și acum nu mai are nevoie de el. Și pe o muzică ritmată, modernă, compusă de Dan Bălan, evocă acele vremuri dansând cu agilitate tinerească și însuflețind sala de prichindei, care bat din palme de admirație. Bat și mămicile, bunicii, iar un spectator nimerit printre ei cu alt rost saltă și el în ritm din picioare, pentru că momentul e de o frenezie cuceritoare. Cronicarul...

Cele evocate se termină în aplauze generale, căsuța își întoarce fața și-i vedem interiorul cu două fete lungite acolo, urâte și gălăgioase, care țipă să fie spălate,

îmbrăcate de sora lor. Două marionete și o fată aievea, blondă, grațioasă, interpretată de Grațiela Ștefan, *Frumoasa*. Parcă ar fi ceva din *Cenușăreasa*. Observ că realizatorii marchează contrastul etic prin întruchiparea personajelor generoase de către actori, iar a celor egoiste, meschine, de marionete. Ceea ce se va adevăra și pe parcurs, cu diferite nuanțe, când *Frumoasa* întâlnește *Bestia*. O alcătuire uriașă de animal care umple scena și stârnește fiori prin sufletele plâpânde, dar, curios, surprinde printr-o lucire parcă blajină în ochi și o modulație oarecum blândă în tonul cu care-și rostește amenințările. Ioan Brancu manevrează dinăuntru colosul cu o măiestrie pe care trebuie să i-o apreciem, ca și felul nuanțat în care-și rostește replicile. Prinși de firul jocului, admirăm scene în care o panoplie de personaje pestrice animă târgul, cu negustori de rațe

și găște, babe, șarlatani și marionete cu tamburine, un saltimbanc cu picioarele în sus, apoi tărâmul fabulos al pădurii luminat feeric de niște sfeșnice elegante, dansul mănușilor albe care zboară ca niște păsări fermecate, lupta *Bestiei* cu niște boturi înfricoșătoare de ferăstrău, metamorfoza ei într-un prinț chipeș din final care devine adevăratul mire al *Frumoasei*, triumf al devotamentului și iubirii omenești.

Basmul e simplu, pe motive dezvoltate în alte versiuni cu intrigă diferită și complexă (*Cenușăreasa*, *Alice în țara minunilor*, *Povestea porcului* de Ion Creangă ș.a.), lansat în 1753 în versiune cultă de o vestită povestitoare franceză, Leprince de Beaumont. Versiunea și regia spectacolului actual aparțin unui experimentat artist

al genului, Cristian Pepino, care, împreună cu talentata scenografă Cristina Pepino, au creat o ingenioasă compoziție de fantezie cu tâlc, pe măsura priceperii și entuziasmului celor mici și a admirației celor ce-i însoțesc, trecuți de minunea vremurilor de joacă. Chiar și a celui nimerit cu alte rosturi acolo, care caută prețul artistic al minunilor și bate și el din picioare, prins în joc și în fascinația micuților vecini de scaun.

Teatrul „Tândărică” – Frumoasa și bestia. Versiunea scenică și regia artistică: Cristian Pepino. Scenografia: Cristina Pepino. Muzica: Dan Bălan. Cu: Ioan Brancu, Grațierea Ștefan, Daniel Stanciu, Cristian Miteșcu, Mariana Zaharia, Liliana Gavrilescu, Dora Ortelecan, Eugenia Barbu, Leonard Popovici, Claudiu Iordan. Data premierei: 9 martie 2001.

